

K O D Á L Y

íjba komponált évszázadok
a népdal fiolák tartalma már

e l z u h a n ó

a szeme tornyokba fogódzik
sírva kapaszkodik egy arcba

N O S Z A

világon túli méreg áthat
ritkulnak vastömény tárgyak

B A R T Ó K

ragyas fémtárgyak súrlódása
kibontható sűrített távok

v i l á g v é g

gyúlékony itten szoros vasérc elem
az úr idesüt órám tűz s ég velem

r o s e o l a

pokoli játék ez kettőnk közt
minden csókunk lépés a halál felé

a n y á m

széltelen tájban lappadt vitorla
rejtett kincseivel merülőben

h á t l a p

hajszálon függő bárd fejed felett
s véred fakuló pirossa Júlia

m i a z m á k

1.

körülöttem rozsdás idő
e múltban ahol élek
sötétből kifejthetetlen
zárt ajtók kezek térdek

2.

minden álmosítón ismert már
minden egyformán ér véget
akár a holnap unalmasak
a mindennap ismétlődő ebédek

3.

mirigyek háborúja ez itt
önuralmad förtelmes ékeit
eldobva hátrálj hátrálj
borzadva sikolyok pereméig

4.

régi emlék a jelen
benne préselt virág
a kezem Júliának
a holnapra emlékezem

h a r a g

soha előbb múzeumok a térbe
rendezve s lazán városok

térdből fájón fölfelé üget
és kipukkan maholnap
mint asztalomon e sörösüveg

K O D Á L Y 2

csontjaid kihűlt fuvolák
fényükben köves játékaim
árnyékát veszett madár
a légben repedt aranyhegedű
benne hangok lappanganak

a u g u s z t u s

arcomnál hullós virágok
látásra hasadó szemek
mélyből gördülő kiáltás
benső tájakban vérzik ei

sokrétű fonnyadt terek
kések átvilágítanak
kőben hunyorgó csillagok
melyeket ellop a nap

• • •

Az alkony csorduló pohárként
fordul élém. Virágzó nyakadról
hangszeren tudnék szólni
vagy hallgatással
vagy nézéssel csupán.
Élet sugárzik a kezedből. Gyere
a mély és zavaros erdőbe,
erdő mélyébe gyere velem,
érintésedtől vagyok erős
és dalom madárként csapkod
a bolthajtások alatt hol
hevernek csontra vetkőzött napok.

vers a csendről

csend, zaj-erezetű, szél-lombazatú,
áramos hajzat, erdő fésűje benne,
csend, Laokoon-csoport formájú,
csend, millió színárnyalatú virág
a tér edényébe ültetve,
csend, oroszlán-fejű, fény-bordázatú,
elmerült város, beszéddel tele,
csend, beljebb egyre vastagadó,
csend, beljebb egyre tisztuló,
benne sodrása zizegő paták folyóinak.

falióra

magára maradt gépezet
üres körökben lépeget

súlya idője leakadt
és áll mozdulatlan
ég agyvelő húsromok
vakító csöndje abban

korsók gömbölyű hasa
vörhenyes acélszelet
függőleges halottak
szakállban fénylenek

körben bomlás-glória
néha robbanó fények
villantják ág-bogát
szorongás gyökerének

kering értelmetlenül
őszbe magába mélyed
kerekeiben nincs idő
s fordulataiban élet

• • •

ha tudom visszafordulok
pedig arccal a szélnek

pedig háttal magamnak
bútor-büvölő kedves
a tárgyakon hatalmas
gondod haragod átveszik
a kilincs visszavág
és semmi semmi kedvem
fölpattintani szobád
fölpattintani csöndjét
nincs borítani fénybe

s z ö k é s i t a n u l m á n y

barnuló órák ölében már a kéz
föld ágyékos s a szüret halmokban
arcod kitáguló tere
a horizonton robbant nap emlékei
húzódván egyre alább
benső tájak mozdulatlan óráiba
tükörben ragadt fények vetődése
dolgokra mikhez szó nem ér
csak fény csak fény könny zene
kél patkók félkör alakú csengése
sorokból hámozódj kifordulj
névtelent keresni mit ér?
az estben fűzfák ízét követve
húsrétegeken így jutsz el magadhoz
törzsekhez liszttel a kérgük alatt
bokába csúszott szervek: máj erek
s egy madár nap-örölte dala
törzsek csendjébe merítet arcodat
s elbocsátva a nap vörös pillantását
lábad már pókos bútordarab
kezed már lisztes bútordarab
benned egy örült kerék suhog
velőben daráló acélhurok
lepergett rólad minden arany
dolgokban mikhez ma szó se fér
s csontodban alá liszt halad
turkálj gyulladt ereidben vagy-e
vetközz hámozódj virágként hol vagy
oldalt alattad fölötted-e
súlypontod értelem lökd el magad
fölborítva az egyensúlyzó mérlegeket
maradjon utánad harangpor s korom
arcok levelek hulló érmein
s még egyszer a lisztről a tér bútoraiban
iszonyú súllyal lefelé haladó
szerveink: szív máj vesék erek
s a benned gyökerező vérekes
tárgyak sorban megőrnének veled

a r é s z e g h a j ó á r n y é k a

soha ennyi isten régiség idomtalanság
sárga s fekete e múltban hagyd itten magad

sötétség fókusza
idomtalan mélye

kés fénye csontig
rémület világít

érclom dísz tárgyak örület torzító tükrei
ágyú-avarban önmaga körül kanyargó menet

félelem-torlaszok
kardok növény körme
kiemelt időkben
a kín érce vakító

kőbe zárt atyáink mellén madárrang
mosoly körutak fosszilis városok virágai

volt hadak odúban
mérgező vérük
rothadó szakálluk
ág-bogas üvöltés

távoli forgások üledéke agyunkra borulva
világ árnyéka e dolgok leendő s emlékei

vadban gyökerezők
olcsó heroizmus
Attilád istened
koponyája börtön

írandó sorok ideje múlt holt tér
s bűneink refrénjei a szemhatár vonaláig

kisdetek szakála
kardok ébredése
lelkünket hányató
öreg emléktárgyak

álló mély lapokat létbe világba
magukba harapó utakat sugárba ki fordít